

Asylrapport 2026

Resumé

Asylrapport 2026

Årsrapport om situationen på asylområdet i
Den Europæiske Union

RESUMÉ

Juni 2026

© Den Europæiske Unions Asylagentur (EUAA), 2026

Hverken Den Europæiske Unions Asylagentur (EUAA) eller personer, der handler på vegne af EUAA, er ansvarlige for, hvordan informationen i denne publikation anvendes.

Forsidefoto: Getty Images/[Stefano Guidi](#)

Luxembourg: Den Europæiske Unions Publikationskontor, 2026

PDF BZ-01-26-013-DA-N ISBN 978-92-9418-440-5 2600-2930 doi: 10.2847/9861275

Eftertryk tilladt med kildeangivelse. Ved enhver anvendelse eller gengivelse af fotos eller andet materiale, der ikke er omfattet af ophavsret tilhørende EUAA, skal der indhentes tilladelse direkte fra indehaverne af ophavsretten.

Note: *This translation has not been verified by the EUAA.*

Forord

For andet år i træk faldt antallet af ansøgninger om international beskyttelse i EU+-landene til i alt 0,8 mio. Dette skyldtes en række faktorer, herunder den politiske udvikling i vigtige oprindelseslande som Syrien samt det europæiske samarbejde med partnerlande, hvilket begrænsede bevægelserne langs migrationsruterne til Europa. Sideløbende hermed fortsatte EU+-landene med at yde midlertidig beskyttelse til omkring 4,5 mio. fordrevne personer fra Ukraine, hvor nogle lande bar den største byrde, mens man fortsatte med at arbejde på langsigtede løsninger, der skal lette den endelige afvikling af den midlertidige beskyttelse i marts 2027.

En fælles opgave for alle EU+-lande i 2025 var forberedelserne til aktiveringen af pagten om migration og asyl fra juni 2026. De nationale gennemførelsesplaner og strategier tjente som rettesnor for de reformer, der snart vil bringe Europas moderniserede asylsystem i anvendelse.

Landene stod dog ikke alene i denne proces. Europa-Kommissionen ydede sammen med EU-agenturerne vejledning og støtte. Vores agentur bidrog til disse bestræbelser gennem sit særlige pagtprogram, som resulterede i en række konkrete resultater. EUAA ydede operationel støtte til landene i marken, stillede uddannede fagfolk på asylområdet til rådighed, bl.a. gennem sit akkrediterede EUAA-akademi, udarbejdede fagligt materiale til at hjælpe fagfolk med at anvende harmoniserede procedurer og udarbejdede situationsanalyser til udformning af politikker.

I lyset af den skiftende situation i Syrien var EUAA for eksempel hurtig til at indsamle oplysninger om EU+-landenes politikker og praksisser over for syriske ansøgere, mens COI-undersøgelserne leverede oplysninger af høj kvalitet om udviklingen i landet. Ved at give et overblik over gennemførelsen af begrebet "sikkert oprindelsesland" i EU+-landene bidrog EUAA også til lovgivningsprocessen med henblik på vedtagelsen af en EU-dækkende liste over sikre oprindelseslande og det reviderede begreb om "sikkert tredjeland".

Der er ingen tvivl om, at juni 2026 ikke er en endelig afslutning, men derimod et skridt på vejen mod en ny udviklingsfase i det fælles europæiske asylsystem. Denne fase kan kræve en del aktiv læring. Det vil være en proces, hvor tilbagemeldinger fra den praktiske anvendelse af de nye regler vil danne grundlag for de tilpasninger, der skal foretages på det operationelle og politiske plan. Under hele forløbet vil vores agentur fortsat støtte landene og stille sin ekspertise til rådighed for at sikre, at det fælles europæiske asylsystem fungerer effektivt.

Nina Gregori
Administrerende direktør
Den Europæiske Unions Asylagentur

Indholdsfortegnelse

Forord.....	4
Indledning	6
1. Hovedtendenser på asylområdet i EU i 2025	7
2. Forvaltning af adgangen til international beskyttelse.....	9
3. Initiativer til mere effektive og harmoniserede asylprocedurer	10
4. Modtagelse af ansøgere om international beskyttelse	11
5. Ansvar for en ansøgning om international beskyttelse.....	12
6. Harmoniseret tilgang til genbosætning og indrejse af humanitære årsager	13
7. Ret til inklusion og integration for personer under international beskyttelse	14
Tekstboks 1. Midlertidig beskyttelse af fordrevne fra Ukraine	15
8. Retsgarantier for børn og ansøgere med særlige behov	16
Afsluttende bemærkninger	18

Indledning

Resumé af [Asylrapport 2026:Asylrapporten om situationen på asylområdet i Den Europæiske Union](#) opsummerer den vigtigste udvikling på området for international beskyttelse, som beskrives i hovedrapporten. Resuméet findes på [31 sprog](#), herunder alle EU-sprog samt albansk, arabisk, makedonsk, russisk, serbisk, tyrkisk og ukrainsk.

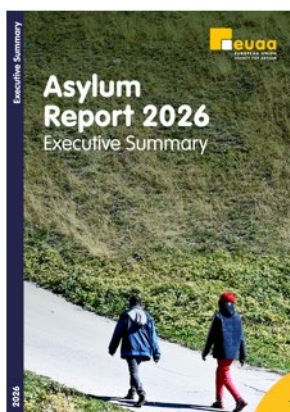
Informationen i hovedrapporten kan tilgås gennem forskellige brugervenlige supplerende ressourcer:

- [Databasen over asylsituationen på nationalplan](#) indeholder information om status på lovgivnings-, institutions- og politikområdet som beskrevet i rapporten. Der kan søges på opdateringer efter land, emne, år og type. Oplysningerne er også sammenfattet og præsenteret i en tabel opdelt efter land og tematisk område, i et PDF-dokument.
- Rapporten giver et overblik over udviklingen inden for retspraksis baseret på [EUAA's database over retspraksis](#). Læserne kan tilgå specifikke sager i databasen ved at følge tekstens hyperlinks.
- De kilder, der er anvendt ved udarbejdelsen af asylrapporten, er opført i listen over henvisninger sidst i rapporten. De findes også i databasen om international beskyttelse i Europa (DIP) (under [Kilder](#)) med søge- og eksportfunktioner.

Vedrørende opdateringer om EUAA's aktiviteter og støtte til medlemsstaterne henvises til infografikken: <https://www.euaa.europa.eu/asylum-report-2026/section-10-euaa-support-2025>

Vedrørende de vigtigste udviklingstendenser efter land henvises til landeoversigterne: <https://www.euaa.europa.eu/asylum-report-2026/country-overviews>

Additional resources to the Asylum Report 2026

Translations
in all EU
languages
and 7 non-EU
languages

Click on [Database on International Protection in Europe](#) to consult sources on asylum

1. Hovedtendenser på asylområdet i EU i 2025

I 2025 var Europa vidne til et overgangsår, en periode med omstrukturering og en tid præget af strategisk planlægning og investeringer i moderniseringen af det europæiske asyl- og migrationssystem, alt imens antallet af ansøgninger om international beskyttelse faldt markant. Gennemførelsen af pagten om migration og asyl var central for den europæiske politikudformning, hvor man søgte at opnå konkrete resultater så hurtigt som muligt. Initiativer, der har til formål at øge effektiviteten i asylprocedurerne, afhjælpe presset ved de ydre grænser og gøre tilbagesendelserne mere effektive. De nationale gennemførelsesplaner har tjent som rettesnor for at omsætte pagten til virkelighed, mens Europa-Kommissionen har stillet ekspertise og økonomiske midler til rådighed, og relevante EU-agenturer har ydet bistand til EU-medlemsstaterne for at sikre, at deres nationale asyl- og modtagelsessystemer er klar inden juni 2026.

I et forsøg på at gennemføre visse dele af forordningen om asylprocedurer på et tidligt tidspunkt fremlagde Europa-Kommissionen i april og maj 2025 to forslag vedrørende begreberne sikkert land, en fælles EU-liste over sikre oprindelseslande og nye regler for at lette anvendelsen af begrebet sikkert tredjeland. Det første forslag havde til formål at fremrykke bestemmelserne i forordningen om asylprocedurer, ifølge hvilke ansøgninger om international beskyttelse, som er indgivet af statsborgere fra lande med en EU-dækkende anerkendelsesprocent på 20 % eller derunder, kan behandles efter den fremskyndede procedure eller grænseproceduren. Det fremgår desuden af forslaget, at sikre oprindelseslande og sikre tredjelandslande kan udpeges med undtagelser.

Det andet forslag vedrørte anvendelsen af begrebet "sikkert tredjeland". Formålet var at fremskynde asylprocedurerne og mindske presset på asylsystemerne, samtidig med at de juridiske garantier for ansøgerne blev opretholdt. De foreslåede ændringer betød, at det ikke længere var et krav, at en ansøger skulle have en tilknytning til det sikre tredjeland. Transit gennem et sikkert tredjeland blev fastslået som en tilstrækkelig forbindelse mellem ansøgeren og det pågældende land. Der blev desuden indført en mulighed for at anvende begrebet, selv om der ikke foreligger nogen tilknytning til eller transit gennem et sikkert tredjeland, såfremt der foreligger en aftale eller en særlig ordning med tredjelandet herom.

I februar 2026 gav Europa-Parlamentet grønt lys for de nye regler, og Rådet reviderede formelt begrebet "sikkert tredjeland" og vedtog den første EU-dækkende liste over sikre oprindelseslande, herunder Bangladesh, Colombia, Egypten, Indien, Kosovo,¹ Marokko og Tunesien.

Som supplement til pagtens lovgivningsmæssige ramme fremsatte Europa-Kommissionen i marts 2025 et forslag om at modernisere den europæiske politik for tilbagesendelse gennem et nyt fælles europæisk system for tilbagesendelse. [Forordningen](#) indeholder fælles procedurer i medlemsstaterne for at udstede tilbagesendelsesafgørelser samt en fælles europæisk tilbagesendelsesordre, hvilket vil fremme ensartethed, gennemsigtighed og koordinering.

¹ Denne betegnelse berører ikke Kosovos status og er i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolution 1244/1999 og Den Internationale Domstols udtalelse om Kosovos uafhængighedserklæring.

I november 2025 iværksatte Europa-Kommissionen den første årlige migrationsstyringscyklus, der omfatter:

- den årlige europæiske asyl- og migrationsrapport, der giver et overblik over situationen inden for asyl og migration i EU
- Europa-Kommissionens afgørelser om fastsættelse af medlemsstaternes migrationspres
- Europa-Kommissionens forslag om en solidaritetspulje, der skal imødekomme behovene hos medlemsstater, der er under pres.

Ifølge den årlige europæiske asyl- og migrationsrapport, der dækker perioden juli 2024-juni 2025, er migrationssituationen i EU blevet forbedret, men der er stadig udfordringer, såsom vedvarende pres fra irregulære indrejser, uautoriseret bevægelse inden for EU samt Ruslands og Belarus' anvendelse af migration som våben.

På baggrund af den situationsanalyse, der fremgår af rapporten, konkluderede Europa-Kommissionen, at Cypern, Grækenland, Italien og Spanien var "under migrationspres" og dermed berettiget til at modtage støtte fra EU's solidaritetspulje, når pagten træder i kraft i juni 2026. En anden gruppe lande, nemlig Belgien, Bulgarien, Estland, Finland, Frankrig, Irland, Kroatien, Letland, Litauen, Nederlandene, Polen og Tyskland, blev identificeret som værende "i risiko for migrationspres". Endelig blev Bulgarien, Estland, Kroatien, Polen, Tjekkiet og Østrig, udpeget som "lande, der står over for en betydelig migrationssituation" på grund af det samlede pres gennem de seneste fem år. I Rådets gennemførelsesafgørelse om oprettelse af den årlige solidaritetspulje er behovet for 2026 fastsat til 21 000 omfordelinger eller finansielle bidrag på i alt 420 mio. EUR, og gennemførelsen påbegyndes den 12. juni 2026.

For at fastlægge EU's politiske mål på asyl- og migrationsområdet for de kommende år fremlagde Europa-Kommissionen i januar 2026 en europæisk strategi for asylforvaltning og migrationsstyring. Strategien tjener som rettesnor i bestræbelserne på at nå de tre hovedmål: at forhindre ulovlig migration, at beskytte mennesker, der flygter fra krig og forfølgelse, og at tiltrække talent til EU.

Med hensyn til den eksterne dimension af migrations- og asylpolitikken fortsatte EU med at forfølge en tilgang til migrationsstyring, hvor ruten ses som en helhed, ved at koordinere med forskellige interessenter. Initiativerne omfattede bekæmpelse af de grundlæggende årsager til migration samt hjælp til partnerlande med at øge deres kapacitet inden for grænseforvaltning og bekæmpelse af smuglernetværk. Derudover bidrog initiativerne til beskyttelsesløsninger for fordrevne personer i forskellige dele af verden og tilbød sikre og lovlige migrationsveje til Europa som et alternativ til ulovlig migration. Ud over et samarbejde baseret på positive incitamenter har EU indført muligheden for at inddrage fordele i særlige situationer, hvor de eksisterende ordninger udnyttes på en måde, der medfører betydelige udfordringer med hensyn til migration og sikkerhed. Med henblik herpå trådte en ny forordning i kraft, som indeholder bestemmelser om en revideret mekanisme til suspension af visumfritagelsen.

2. Forvaltning af adgangen til international beskyttelse

I 2025 faldt antallet af asylansøgninger indgivet i EU+-landene for andet år i træk til 822 000 (se figur 1). Dette var et fald på en femtedel sammenlignet med 2024 og det laveste antal siden 2021. Tyskland var fortsat det land, der modtog flest ansøgninger (163 000), om end antallet lå langt lavere end i 2024 (et fald på næsten en tredjedel), efterfulgt af Frankrig (152 000), Spanien (143 000) og Italien (134 000).

Spanien (143 000) og Italien (134 000).

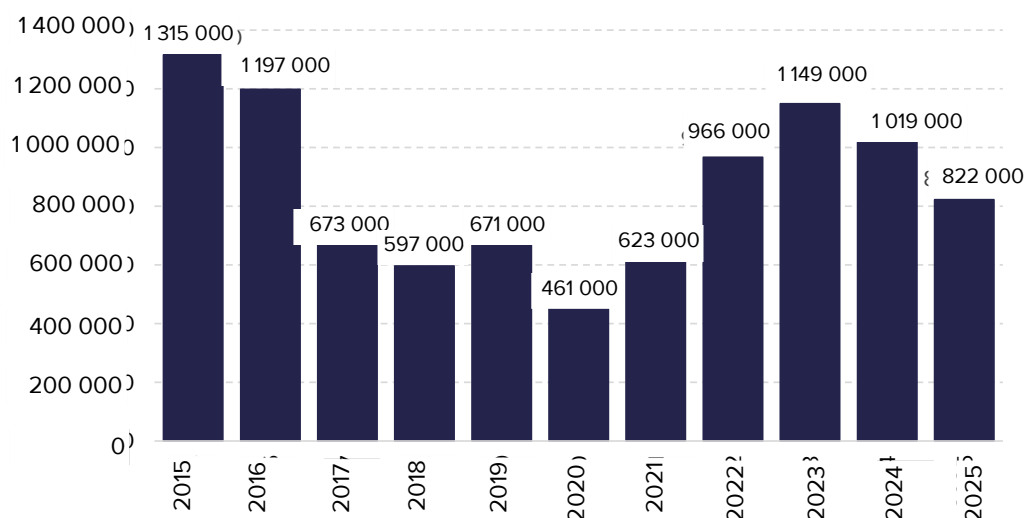
Når man ser på antallet af asylansøgninger i forhold til befolkningstallet, blev der i gennemsnit indgivet omkring 1 800 ansøgninger pr. 1 mio. indbyggere i EU+-landene. Grækenland og Cypern havde flest asylansøgere pr. 1 mio. indbyggere (henholdsvis 5 900 og 4 500). De blev efterfulgt af Spanien, Belgien og Schweiz (ca. 2 900 hver).

Ansøgningerne i 2025 kom hovedsageligt fra et begrænset antal nationaliteter. De fem største grupper var borgere fra Afghanistan (14 % af alle ansøgninger), Venezuela (11 %), Syrien (5 %), Bangladesh (4 %) og Tyrkiet (4 %).

Antallet af gentagne ansøgninger steg med 39 % i forhold til 2024 og nåede dermed et rekordhøjt niveau. De udgjorde 15 % af alle asylansøgninger i 2025, den højeste andel nogensinde registreret. Dette kan med rimelighed tilskrives en dom fra EU-Domstolen i oktober 2024 om, at køn og nationalitet var tilstrækkeligt til, at afghanske kvinder var i risiko for forfølgelse, hvilket førte til en kraftig stigning i antallet af gentagne ansøgninger fra afghanere.

Statsborgere fra lande med lave anerkendelsesprocenter indgav en stigende andel af asylansøgningerne i 2025, hvilket udgjorde over halvdelen af det samlede antal ansøgninger. I henhold til pagtens regler vil borgere i lande med lave anerkendelsesprocenter (under 20 %) fra juni 2026 under visse omstændigheder, der er defineret i artikel 43, stk. 1, i forordningen om asylprocedurer, være omfattet af den obligatoriske grænseprocedure.

Figur 1. Antal ansøgninger om international beskyttelse i EU+-landene, 2015-2025

Kilde: Data fra EUAA's system for tidlig varsling og beredskab pr. 3. februar 2026.

I løbet af året har EU+-landene samarbejdet med Europa-Kommissionen og EU-agenturerne om at modernisere IT-kapaciteten ved grænserne, herunder sikring af de tekniske, operationelle og administrative ressourcer, der er nødvendige for, at det nye Eurodac-system kan fungere. For at sikre, at screeningen, grænseproceduren ved asyl og grænseproceduren ved tilbagesendelse kan fungere problemfrit og harmonisk, har de nationale myndigheder fortsat lovgivningsarbejdet og de praktiske forberedelser, bl.a. ved at opføre de nødvendige faciliteter, sikre tilstrækkelig kapacitet, udarbejde retningslinjer og praktiske værktøjer samt tilbyde uddannelse til de fagfolk, der skal gennemføre de nye procedurer.

I bestræbelserne på at håndtere blandede migrationspres og sikkerhedsudfordringer ved de ydre grænser fortsatte EU+-landene med at fokusere på grænseforvaltning og opretholdt strengere beskyttelsesregimer, hvilket til tider har forhindret personer, der muligvis har behov for beskyttelse, i at få faktisk adgang til landet og asylproceduren. Disse tiltag er ofte blevet underkastet granskning fra internationale organisationer og civilsamfundsorganisationer samt retslige institutioner, som har behandlet rapporterede tilfælde af mishandling, påståede tilbagedrivelsler og summariske tilbagesendelser samt foranstaltninger iværksat af nationale myndigheder over for civilsamfundsorganisationer, der udfører eftersøgnings- og redningsaktiviteter.

3. Initiativer til mere effektive og harmoniserede asylprocedurer

På området for asylprocedurer har EU+-landenes indsats været koncentreret om tre hovedområder: at nedbringe antallet af verserende sager, der afventer en afgørelse, at afsætte ressourcer til den praktiske gennemførelse af de nye regler samt at uddanne personalet i de nye bestemmelser. Desuden stillede Europa-Kommissionen økonomisk støtte til rådighed (f.eks. instrumentet for teknisk støtte), EUAA ydede teknisk støtte, og EU+-landene samarbejdede bilateralt om at udveksle ekspertise. I overensstemmelse med pagten afsatte de desuden betydelige ressourcer til at udarbejde nationale beredskabsplaner for forskellige scenarier, herunder indikatorer og tærskelværdier for iværksættelse og ophævelse af specifikke indsatsforanstaltninger.

Kapacitetsopbygningsaktiviteter blev tilpasset de særlige forhold på for asyl- og modtagelsesområdet i de enkelte lande. Nogle lande fortsatte med at fokusere på organisatoriske ændringer, personaleansættelser og uddannelsesaktiviteter med henblik på kompetenceudvikling. Flere asylmyndigheder fortsatte med at revidere eller finjustere interne procedurer og opdatere skabeloner og udkast til afgørelser med det formål at øge effektiviteten i deres beslutningsprocesser. For at sikre hurtigere beslutningstagning af høj kvalitet har EU+-landene ajourført deres landespecifikke politikker på baggrund af ændringer i oprindelseslandene. Den ustabile situation i flere oprindelseslande påvirkede dog sagsbehandlingen, og asylmyndighederne indstillede til tider behandlingen af sager vedrørende statsborgere fra visse oprindelseslande.

I 2025 udstedte EU+-landene næsten 874 000 afgørelser i første instans, hvilket er det højeste antal siden 2017. Stigningen skyldtes en kraftig stigning i antallet af afslag, hovedsageligt til borgere fra lande med en lav anerkendelsesprocent (20 % eller derunder).

De fleste afgørelser blev truffet i Tyskland, efterfulgt af Frankrig og Spanien. Verserende sager i første instans faldt fra 986 000 i 2024 til 863 000 i 2025 (et fald på cirka 13 %). Selvom nogle EU+-lande øgede antallet af afgørelser i første instans, skyldtes faldet i antallet af verserende sager snarere, at der blev indgivet færre ansøgninger. Faldet i antallet af verserende sager i første instans blev opvejet af et stigende antal klager, så sagsmængden forblev høj og stabil i alle instanser.

Da Europa-Kommissionen har fremhævet vigtigheden af at samarbejde med retsinstanser og styrke disse for at forberede sig på aktiveringen af pagtens regler, har en række EU+-lande investeret i at øge kapaciteten i anden instans eller højere instanser.

4. Modtagelse af ansøgere om international beskyttelse

EU+-landene arbejdede på at gennemføre direktivet om modtagelsesforhold fra 2024 i national ret inden fristen den 12. juni 2026 ud over at tilpasse sig andre bestemmelser med indvirkning på modtagelsen, f.eks. forordningen om asylforvaltning og migrationsstyring og forordningen om asylprocedurer. Med udgangspunkt i deres nationale gennemførelsesplaner har EU+-landene tilpasset modtagelsesforholdene og afhjulpet mangler i modtagelseskapaciteten, herunder for ansøgere i grænseproceduren. Mange lande var derfor nødt til at oprette centre for screening og indkvarteringsfaciliteter for ansøgere, der er omfattet af grænseproceduren. Operationelle behov gav også anledning til ændringer i sagsforvaltning og IT-systemer. Den første iteration af den årlige migrationsforvaltningscyklus bidrog til data af højere kvalitet om modtagelsessystemer i alle EU+-lande.

Faldet i antallet af asylansøgninger medførte en mindre belastning af modtagelsessystemerne i flere lande, som derfor reducerede deres modtagelseskapacitet. I modsætning hertil har nogle lande, hvor modtagelsessystemerne fortsat var under pres, fastholdt eller øget deres kapacitet. I en skelsættende sag om modtagelseskapacitet fastslog EU-Domstolen, at en medlemsstat ikke kan påberåbe sig en uforudsigelig og uundgåelig tilstrømning af ansøgere for at unddrage sig sine forpligtelser i henhold til EU-retten til at opfylde asylansøgenes grundlæggende behov, og understregede dermed behovet for en bufferkapacitet til at absorbere en eventuel tilstrømning af ansøgere.

EU+-landene har længe været påvirket af konsekvenserne af sekundære bevægelser. Flere af dem fortsatte eller iværksatte nye initiativer for at håndtere denne hændelse, f.eks. ved at foretage ændringer af modtagelsesforholdene i overensstemmelse med direktivet om modtagelsesforhold (2024) og artikel 21 og artikel 18 i forordningen om asylforvaltning og migrationsstyring. Disse bestemmelser fastsætter, at ansøgere, der har fået meddelelse om en afgørelse om overførsel til den ansvarlige medlemsstat, ikke længere har ret til modtagelsesforhold, samtidig med at de bevarer retten til en levestandard i overensstemmelse med EU-retten.

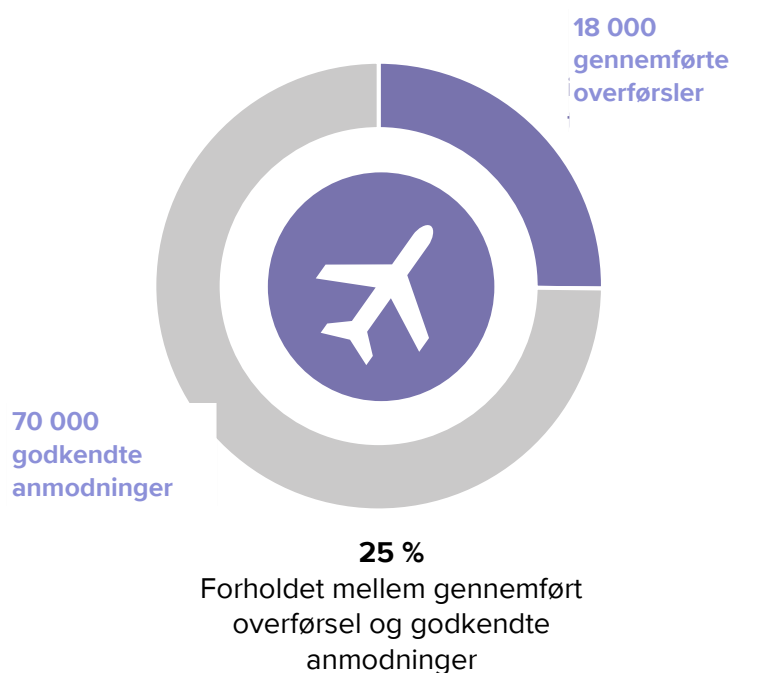

5. Ansvar for en ansøgning om international beskyttelse

I alt blev der i 2025 gennemført 18 000 Dublinoverførsler i EU+-landene, hvilket svarer til niveauet i 2024 (se figur 2). Dette var det næsthøjeste antal siden 2019, men langt under niveauet fra før pandemien. Gennemførelsen af Dublinoverførsler var fortsat stærkt påvirket af presset på modtagelsessystemerne i nogle EU+-lande. Selvom de nationale domstole for det meste stadfæstede overførsler, var en af hovedårsagerne til, at de nationale myndigheders afgørelser blev omstødt, forelæggelse af opdateret dokumentation for alvorlige problemer med at opnå materielle modtagelsesforhold i den ansvarlige stat.

Figur 2. Antal gennemførte overførsler i forhold til det samlede antal godkendte Dublinanmodninger, 2025

Kilde: Data fra EUAA's system for tidlig varsling og beredskab pr. 3. februar 2026.

EU+-landene fokuserede på at overgå fra anvendelsen af Dublin III-forordningen til den nye Eurodacforordning og forordningen om asylforvaltning og migrationsstyring. Flere juridiske og praktiske tvetydigheder blev afklaret i løbet af året, men nogle spørgsmål forblev uafklarede indtil gennemførelsesafgørelsen om oprettelse af den årlige solidaritetspulje 2026 formelt blev vedtaget den 19. december 2025. Mens nogle nationale myndigheder foretrak at afvente yderligere præciseringer og derefter udarbejde en mere detaljeret gennemførelsesplan, begyndte de fleste forvaltninger at lægge planer ud fra forskellige scenarier.

Dublinenhederne gjorde en fælles indsats for at afvikle deres efterslæb for så vidt muligt at undgå, at de gamle og de nye regler anvendes samtidigt efter pagtens ikrafttræden. Manglen på personale i Dublinenhederne var imidlertid fortsat et vedvarende problem. Derudover var det en udfordring for en stor del af Dublinpersonalet at skulle håndtere både de

igangværende sager og gennemføre uddannelse på samme tid. Flere myndigheder påpegede, at interessenter uden for Dublinenhederne også havde behov for målrettet uddannelse for at sikre, at de forstod de nye regler og f.eks. også kunne informere ansøgerne korrekt om proceduren.

En af de største udfordringer for EU+-landene i overgangsprocessen var tilpasningen af IT-systemerne, herunder omstrukturering af sagsforvaltningsystemerne, så de kunne rumme nye formularer, skabeloner og arbejdsgange. I flere lande indgår IT-projekter, der er knyttet til anvendelsen af Eurodac og forordningen om asylforvaltning og migrationsstyring, i et bredere digitaliseringsprogram.

I 2025 blev der truffet 120 000 afgørelser som svar på udgående Dublinanmodninger ifølge foreløbige data fra EUAA's system for tidlig varsling og beredskab. Dette udgjorde et fald på 24 % sammenlignet med 2024 og det laveste niveau siden 2021. Faldet tyder på et fald i sekundære bevægelser, hvor asylansøgere flytter fra det første ankomstland til et andet for at indgive en ny ansøgning, og er i overensstemmelse med det samlede fald i antallet af asylansøgninger.

6. Harmoniseret tilgang til genbosætning og indrejse af humanitære årsager

Politiske, operationelle og finansielle begrænsninger begrænsede udviklingen inden for genbosætning og indrejse af humanitære årsager i 2025. Blandt de faktorer, der hindrede flygtningenes genbosætning, var:

- spørgsmål vedrørende gennemførelsen af pagtens bestemmelser på det tekniske plan, såsom lagring og overførsel af data ved hjælp af processer, der er i overensstemmelse med Eurodacforordningen
- den ustabile sikkerhedsmæssige og politiske situation i Mellemøsten, som skabte udfordringer på operationelt plan
- det vedvarende pres på visse modtagelsessystemer i EU+-landene, hvilket begrænsede deres kapacitet til at modtage genbosatte flygtninge.

Som følge heraf ankom der i 2025 kun omkring 10 000 flygtninge til EU+-landene ud af de i alt 61 000 løfter om genbosætning, som 14 lande havde afgivet under EU's ordning for genbosætning og humanitær indrejse for 2024-2025. Hertil kommer de næsten 14 000, der ankom i 2024. Efter at syrere i 10 år havde været de mest genbosatte borgere, indtog afghanere (2 900) førstepladsen i 2025, efterfulgt af syrere (1 800), congolesere (DR) (1 600) og sudanesere (1 400).

I december 2025 godkendte Rådet den første toårige EU-plan for genbosætning og indrejse af humanitære årsager for 2026-2027. Ni lande indsendte deres tilsagn om i alt 10 430 pladser, hvilket omfatter 8 330 genbosætninger og 2 100 indrejser af humanitære årsager. Den markante reduktion i de nationale tilsagn afspejlede den generelle nedskalering af indrejser på EU-plan.

7. Ret til inklusion og integration for personer under international beskyttelse

Indhold af beskyttelse henviser til de rettigheder, som personer, der er omfattet af en form for beskyttelse, har i asyllandet samt de dertil knyttede forpligtelser. Der ydes beskyttelse, når ansøgerne modtager en positiv afgørelse om tildeling af flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus (også kaldet EU-harmoniseret status). Anerkendelsesprocenten henviser til antallet af positive afgørelser som en procentdel af det samlede antal afgørelser om ansøgninger om international beskyttelse. Selv om nationale former for beskyttelse giver tredjelandstatsborgere beskyttelsesstatus, indgår disse statusformer – som ikke er harmoniseret i EU+-landene – typisk ikke i beregningen af anerkendelsesprocent.

Anerkendelsesprocenten for international beskyttelse faldt markant fra 42 % i 2024 til 29 % i 2025. Dette fald skyldtes sandsynligvis – i det mindste delvist – at sagsbehandlingen for syriske ansøgere, som i de seneste år har udgjort en stor andel af de positive afgørelser, blev sat i bero. Derudover blev ca. 56 % af afgørelserne truffet vedrørende statsborgere fra lande med en lav anerkendelsesprocent. Blandt de 69 statsborgerskaber, hvor der blev truffet mindst 1000 afgørelser i 2025, havde 42 en anerkendelsesprocent på under 20 %.

Statsborgere fra Tyrkiet, Venezuela, Bangladesh og Colombia (i faldende rækkefølge) modtog en tredjedel af alle afslag. Venezuelanere og colombianere blev imidlertid ofte tildelt en national form for beskyttelse eller tildelt en anden type opholdstilladelse. Anerkendelsesprocenten var høj for statsborgere fra lande med ekstreme og alvorlige konflikter og lå på mellem 70 % og 90 % for ansøgere fra Sudan, Mali, Haiti, Ukraine og Myanmar/Burma (i faldende rækkefølge).

EU+-landene fortsatte med at begrænse tilstrømningen gennem familiesammenføring som et middel til at aflaste asyl- og modtagelsessystemerne og i nogle tilfælde også de nationale og kommunale velfærdssystemer. I de senere år har UNHCR, andre internationale organisationer, tænketanke, den akademiske verden og civilsamfundsorganisationer gentagne gange advaret om de potentielt negative konsekvenser, som strengere regler for familiesammenføring kan have for integrationen af personer, der nyder international beskyttelse.

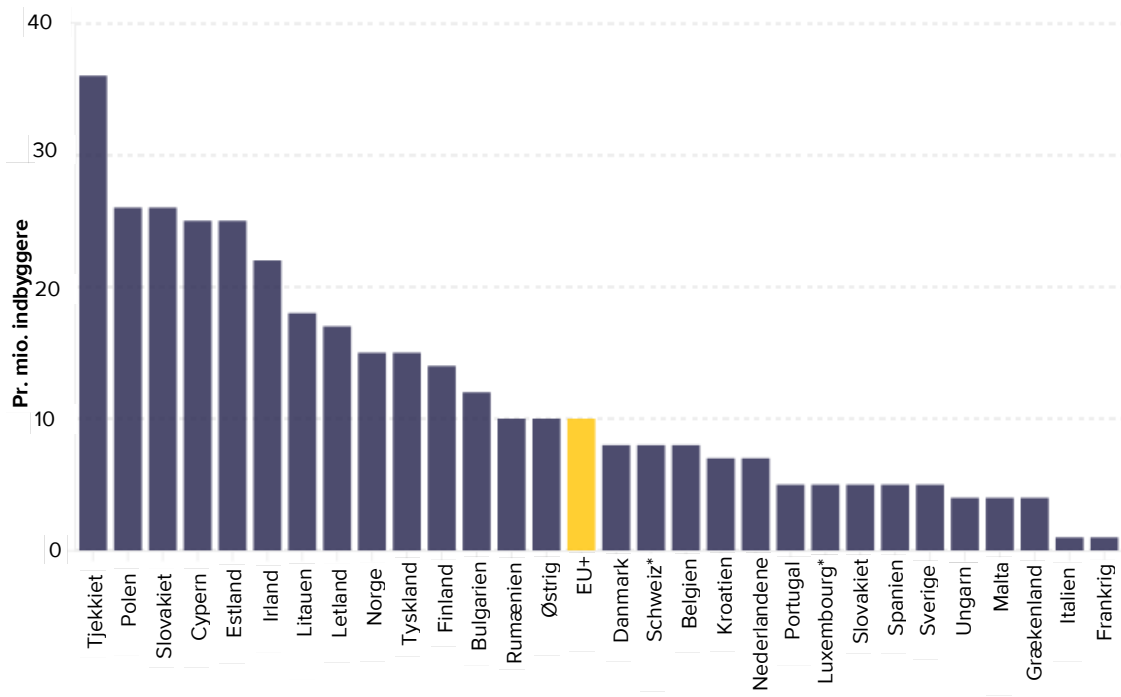
EU+-landene fortsatte med at sætte fokus på at integrere beskyttede personer ved at iværksætte nye strategier og tiltag, der skal sikre adgang til arbejdsmarkedet og uddannelse. På trods af disse tiltag stødte personer, der nyder international beskyttelse, stadig på hindringer i EU+-landene, når de forsøgte at lære sproget, tilmelde sig et uddannelsesforløb eller søge arbejde, mens problemer med at finde en bolig fortsat påvirkede deres integrationsmuligheder. Civilsamfundsorganisationerne spillede fortsat en central rolle i den effektive integration af beskyttede personer ved at tilbyde en række tjenester med dette formål for øje.

Tekstboks 1. Midlertidig beskyttelse af fordrevne fra Ukraine

Ved udgangen af 2025 nød ca. 4,5 mio. personer midlertidig beskyttelse i EU+-landene. Tallet har været forholdsvis stabilt siden begyndelsen af 2023 og udgør fortsat en væsentlig del af det samlede antal personer i Europa med behov for beskyttelse. I forhold til befolkningstallet har Polen, Slovakiet og Tjekkiet taget imod flest fordrevne ukrainere pr. indbygger (se figur 3).

Figur 3. Antal personer under midlertidig beskyttelse pr. 1 mio. indbyggere efter modtagerland, december 2025

Bemærk: * = dataudtræk inden februar 2026

Kilde: Populationsstørrelser: Eurostat (DEMO_GIND), dataudtræk den 5. februar 2025. Personer med midlertidig beskyttelse: Eurostat (MIGR_ASYTPSM), dataudtræk den 10. februar 2026.

I det fjerde år efter Ruslands invasion fortsatte EU+-landene med at tilpasse deres politikker mod langsigtede løsninger, for eksempel ved at tilbyde muligheder for at overgå til en alternativ national opholdstilladelse. Samtidig fortsætter de med at fremme integration på mange områder, herunder på arbejdsmarkedet og inden for uddannelse. "Unity Hubs", der er oprettet i en række EU+-lande, tilbyder hjælp til at finde arbejde, sprogkurser, rådgivning til beskyttede personer og i nogle tilfælde støtte til frivillig hjemrejse.

Udviklingen i retspraksis på både nationalt plan og EU-plan har yderligere præciseret samspillet mellem procedurerne for midlertidig beskyttelse og international beskyttelse.

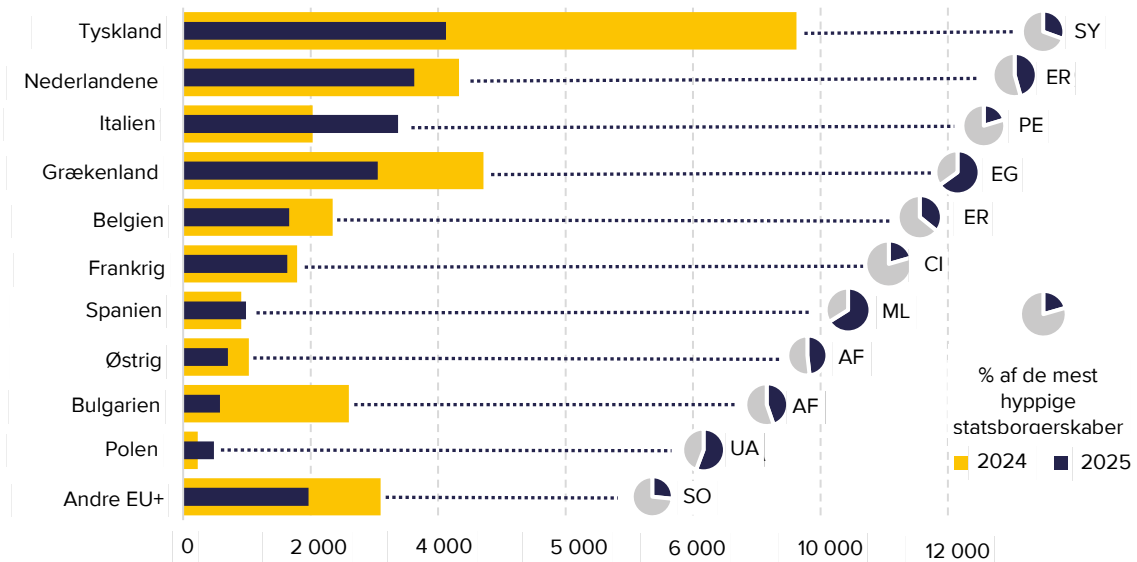
8. Retsgarantier for børn og ansøgere med særlige behov

For at styrke beskyttelsen af personer med særlige behov indeholder pagten foranstaltninger, der skal sikre en hurtigere identifikation og støtte, så der kan imødekommes deres procedure- og modtagelsesmæssige behov. En vigtig udfordring for EU+-landene er fortsat operationaliseringen af disse garantier. For at øge kapaciteten på dette område gennemførte de nationale myndigheder i 2025 kurser for forskellige interessenter og forbedrede informationssystemerne for at lette samarbejdet mellem de forskellige fagfolk, der er involveret i processen.

I 2025 blev der indgivet 22 000 asylansøgninger af selverklærede uledsagede mindreårige, hvilket var cirka en tredjedel færre end i 2024 og det laveste antal siden 2020. Selvom Tyskland oplevede det største fald i absolutte tal, modtog landet fortsat flest ansøgninger (4 100), hvilket udgjorde næsten en femtedel af det samlede antal (se figur 4). Tyskland blev efterfulgt af Nederlandene (3 600), Italien (3 400) og Grækenland (3 100). Fem nationaliteter tegnede sig for mere end halvdelen af alle asylansøgninger indgivet af uledsagede mindreårige i 2025, nemlig afghanere (2 800), eritreere (2 400), egyptere (2 300), somaliere (2 300) og syrere (2 100, det laveste antal nogensinde).

Figur 4. Top-10 over EU+-lande, der modtog ansøgninger fra selverklærede uledsagede mindreårige, 2025 sammenlignet med 2024, og andel af ansøgninger indgivet af uledsagede mindreårige, efter statsborgerskab, 2025

Kilde: Data fra EUAA's system for tidlig varsling og beredskab pr. 3. februar 2026.

Asylmyndighederne fortsatte med at gennemgå deres love og politikker med henblik på en tværfaglig aldersvurdering som krævet i henhold til forordningen om asylprocedurer og i overensstemmelse med EUAA's [praktiske vejledning](#), der blev offentliggjort i 2025. Flere EU+-lande stod over for en mangel på værger, der kunne udpeges til at varetage pleje og støtte af uledsagede børn. Det EU-finansierede GuardianXChange-projekt fortsatte med at styrke værgemålstjenesterne i de fire deltagende EU+-lande, nemlig Belgien, Polen, Portugal og Slovenien.

I forbindelse med gennemførelsen af det reviderede EU-direktiv om bekæmpelse af menneskehandel, der skal være gennemført senest i juli 2026, har EU-medlemsstaterne iværksat en række projekter og uddannelsesaktiviteter med henblik på at forebygge menneskehandel og forbedre identifikationen af ofre. Siden fremlæggelsen af forslagene i pagten har flere interessenter udtrykt bekymring over ændringernes potentielle negative indvirkning på ansøgere med særlige behov under hele asylproceduren. Da lovgivningsprocessen stadig er i gang på nationalt plan, kom disse bekymringer ofte til udtryk i den nationale kontekst via kommentarer til lovforslagene.

På trods af bestræbelserne på at yde bedre støtte til ansøgere med særlige behov i modtagelsesfasen blev der i flere EU+-lande rapporteret om utilstrækkelige forhold og manglende støtte, f.eks. på grund af manglende ressourcer eller mangler og forsinkelser i finansieringen. Bekymringer om tilbageholdelse af personer med særlige behov, især børn, fortsatte med at blive fremsat, dokumenteret i retsafgørelser og rapporteret af internationale organisationer og civilsamfundsorganisationer. I flere retssager blev der også set nærmere på særlige behov og sårbarheder i forbindelse med Dublinoverførsler og tilbagesendelser.

Afsluttende bemærkninger

Det seneste år var præget af intensive forberedelser til operationaliseringen af pagten om migration og asyl inden juni 2026. Både EUAA og de nationale myndigheder investerede betydelige ressourcer for at skabe grundlaget for den nye ramme for forvaltning af det europæiske beskyttelsessystem.

Med dette formål for øje har EU+-landene afsat betydelige økonomiske midler og fremskyndet udbudsprocedurerne for at sikre, at Eurodacsystemet bliver klar til brug til tiden. I kølvandet på de seneste års personaleansættelser har de nationale asylmyndigheder sat fokus på at nedbringe antallet af verserende sager for så vidt muligt at undgå, at der efter juni 2026 anvendes flere forskellige lovgivningsmæssige rammer sideløbende. Flere lande har investeret i oprettelsen af multifunktionelle centre, hvor screening, grænseproceduren ved asyl og grænseproceduren ved tilbagesendelse kan foregå på samme sted.

EUAA støttede EU+-landene i disse bestræbelser gennem forskellige tiltag. Agenturet udarbejdede vejledning og værktøjer til de nye procedurer, ajourførte eksisterende vejledninger og uddannede fagfolk fra nationale forvaltninger om pagtens bestemmelser. Agenturet ydede direkte operationel støtte i 12 lande. På EU-plan analyserede agenturet de seneste udviklinger og leverede hurtigt situationsopdateringer for at støtte Europa-Kommissionen ved at koordinere indsatsforløb og samtidig forbedre den nationale politiske beslutningstagning.

Disse forberedelser blev gjort noget lettere af, at antallet af ansøgninger faldt til 822 000 i 2025, hvilket var det laveste niveau siden 2021. Dette gav de nationale myndigheder mulighed for at afsætte flere ressourcer til udvikling af nye arbejdsgange, standardprocedurer og skabeloner samt afprøvning af disse nye tilgange i den nationale kontekst.

I 2026 vil den praktiske værdi af disse investeringer blive vist, når pagten træder i kraft. Siden pagtens vedtagelse har de berørte parter understreget, at den vil blive bedømt ud fra dens evne til at skabe robuste asyl- og modtagelsessystemer, der kan tilpasse sig de hurtige forandringer i verden. I 2026 vil den praktiske relevans og virkningen af reformen af det fælles europæiske asylsystem komme i fokus. Den vil f.eks. vise, i hvilket omfang reformen vil muliggøre en retfærdig byrdefordeling mellem medlemsstaterne.

De nye ordninger vil blive afprøvet i akutte situationer, og systemet skal samtidig forblive fleksibelt, så det kan tilpasses udviklingen på globalt plan, EU-plan og nationalt plan. De skiftende forhold inden for politik, sikkerhed og økonomi samt internationale kriser og krige har haft indflydelse på tilgængeligheden af humanitær bistand og de mekanismer, der skal afhjælpe fordrivelse på verdensplan. Beskyttelsesbehovet som følge af konflikter, f.eks. krigen i Iran og Ukraine, vil sandsynligvis stige, mens de finansielle tildelinger på globalt plan er faldende.

I en situation præget af komplekse, globale indbyrdes afhængigheder har Europa taget initiativ til og opbygget partnerskaber med tredjelande med henblik på at styrke kapaciteten til at yde effektiv beskyttelse og håndtere ulovlig migration. En styrkelse af partnerlandenes kapacitet til at håndtere migration under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder kan bidrage til at udvide det globale beskyttelsesområde.

På europæisk plan fastlægger den første europæiske asyl- og migrationsstrategi den politiske kurs for de næste fem år. Et stærkt fokus på at styrke grænsekontrollen, strenge regler mod misbrug af asylsystemerne samt hurtige og effektive tilbagesendelser kan føre til et yderligere fald i antallet af ansøgninger i EU+. Ændringer af forordningen om asylprocedurer for så vidt angår begreberne "sikre lande" og fremskridtene i den nye forordning om tilbagesendelse kan virke afskrækkende på nyankomne. I praksis kan de imidlertid også begrænse adgangen til international beskyttelse for dem, der har behov for det.

På nationalt plan vil den praktiske gennemførelse af pagten og foranstaltningerne til at øge effektiviteten blive nøje overvåget. Dette vil sandsynligvis omfatte anvendelse af screening, afgørelser om afvisning af ansøgere, der var i transit gennem et tredjeland og kunne have ansøgt om effektiv beskyttelse dér, samt nogle af de foreslåede digitale løsninger, der skal sikre en mere effektiv sagsbehandling. Efterhånden som pagten tages i brug, vil de nationale myndigheder tilpasse deres systemer ud fra de første erfaringer fra praksis. Der forventes at blive rejst spørgsmål om juridisk afklaring i 2026, og der forventes flere i de kommende år, både ved de nationale domstole, Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og EU-Domstolen.

Udviklingen i den bredere kontekst af migrationsstyring – såsom den spanske regerings beslutning om en ekstraordinær legalisering af tredjelandsstatsborgere med henblik på deres integration – vil også påvirke arbejdsbyrden for de nationale asylmyndigheder og dermed operationaliseringen af pagten. Med hensyn til fremtiden for de 4,5 mio. ukrainere, der er registreret i henhold til direktivet om midlertidig beskyttelse, er flere lande begyndt at bane vejen for overgang fra midlertidig beskyttelse til en anden type opholdstilladelse, hvilket åbner nye perspektiver for ophold i EU+. Denne tendens vil sandsynligvis blive endnu mere markant i 2026, da udløbet af forlængelsen af den midlertidige beskyttelsesordning i marts 2027 nærmer sig.

På baggrund af dette har EU+-landene behov for opdateret og faktuel information for rettidigt at kunne tilpasse deres procedurer. EUAA spiller her en central rolle med sin portefølje vedrørende situationsbevidsthed og samarbejdsnetværk, der udgør en platform for udveksling af god praksis og håndtering af udfordringer. Agenturet ydede i 2025 aktiv støtte til EU+-landene i overgangsperioden frem mod pagtens gennemførelse, og det står klar i 2026 og fremover til at yde direkte støtte og opretholde en konstruktiv dialog med henblik på at skabe et styrket beskyttelsesmiljø i Europa. Da interessenterne skal navigere gennem de komplekse pagtforanstaltninger og hurtigt skiftende politiske realiteter, bliver information og engagement endnu mere afgørende for det fælles europæiske asylsystems fremtid.

Asylrapport 2026: Resumé

Som kilde til information om international beskyttelse i Europa giver asylrapporten for 2026 et samlet overblik over de vigtigste tendenser på asylområdet i 2025. Resuméet udgør et sammendrag af hovedrapporten.

Den Europæiske Unions Asylagentur (EUAA) indsamler oplysninger om alle aspekter af det fælles europæiske asylsystem. På den baggrund skitserer rapporten de vigtigste tendenser i politikker, praksis og lovgivning relateret til international beskyttelse og fremlægger nøgleindikatorer for referenceåret 2025. Der gives eksempler på retspraksis med henblik på en fortolkning af europæisk og national lovgivning ud fra gældende EU-ret vedrørende asyl.

Asylrapport 2026 bygger på oplysninger fra en lang række kilder – herunder betragtninger fra nationale myndigheder, EU-institutioner, internationale organisationer, civilsamfundsorganisationer og den akademiske verden – for at give forskellige perspektiver. Rapporten, der dækker perioden 1. januar-31. december 2025, tjener som reference for den seneste udvikling inden for international beskyttelse i Europa.